

Christer Gårdeman. Gatan som nästan försvann. Tryck GML Print on Demand AB.

Tänk dig att du sitter i ett församlingshem eller i en sockenstuga. Det är författarafton och berättarkväll. Föreläsaren lyfter fram personer du aldrig visste fanns, som bodde i hus sedan länge rivna, som uträttade stordåd och hamnade i dråpliga situationer. Bygden du flyttat in i men inte vetat så mycket om får nytt liv. Här har människor levt och kämpat ett annorlunda liv. Åhörarna skrattar och blir allvarliga om vartannat. Christer Gårdemans bok "Gatan som nästan försvann" är som en sådan berättarafton. Full av skrönor, kåserier, påhitt och väl maskerad fakta. Författaren följer människorna på en gata i en bruksort, kanske med drag av Åtvidaberg, från 50-talet fram till vår tid. Bokens "jag" är också dess berättare. En pensionerad brevbärare på ett äldreboende. Han skriver gatans historia, minns och slänger kåft med sina medboende. Berättelsen är varm, underfundigt humoristisk men bryter ibland av med den där sylvassa elakheten som hör till små orter. Till behållningen hör en samtidshistoria av små orters utveckling från 1900-talets andra hälft. Magnifikt är också bokens slut med en improviserad pensionärslunch på hotellet som blir en helafton. Däremot hade jag önskat att såväl bokens berättare som dess verkliga författare undvek att så ofta kommentera sitt eget skrivande. Det ger en känsla av ivrig nybörjarglädje som den är berättelsen gott hade klarat sig utan. Bra underhållning.

Jakob Carlander

Christer Gårdeman bor i Linköping men är uppväxt i Åtvidaberg, bestämde sig efter att fått diagnosen Parkinson att skriva.